

Міністерство освіти і науки України
Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя
Сумський державний педагогічний університет імені А.С.Макаренка
Інститут педагогіки НАПН України
Інститут педагогічної освіти та освіти дорослих НАПН України
Британська Рада в Україні
Німецький культурний центр Гете-Інститут Україна
Інформаційний центр DAAD у Києві
Університет штату Айова (США)

НАШИМ ВЧИТЕЛЯМ ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ

МАТЕРІАЛИ

VI Міжнародної науково-практичної конференції

*Інновації в освіті:
сучасні підходи до професійного розвитку
вчителів іноземних мов*

22-23 червня 2018 року

Ніжин – 2018

УДК 378.096
ББК 81я43 + 83я43
М 34

М 34 Матеріали VI міжнародної науково-практичної конференції "Інновації в освіті: сучасні підходи до професійного розвитку вчителів іноземних мов". – Ніжин: Видавець ПП Лисенко М.М., 2018. – 222 с.

У збірнику представлені матеріали роботи учасників конференції "Інновації в освіті: сучасні підходи до професійного розвитку вчителів іноземних мов" проведеної у Ніжинському державному університеті імені Миколи Гоголя 22-23 червня 2018 р.

Доповіді присвячені проблемам наукового аналізу теоретичних і прикладних досліджень у галузі філології, методики викладання іноземних мов, стандартам і програмам підготовки вчителя іноземної мови в Україні та за кордоном.

Висвітлюються питання щодо змісту навчання іноземних мов на різних етапах, методів і засобів навчання, навчально-методичних комплексів для середніх загальноосвітніх і вищих навчальних закладів, підготовки та подальшого професійного розвитку вчителів тощо.

Редакційна колегія:

Тезікова С.В. – декан факультету іноземних мов

Чувакова Т.Г. – доцент кафедри прикладної лінгвістики

Палій О.А. – доцент кафедри німецької мови

Нагач М.В. – доцент кафедри германської філології

Давиденко О.В. – доцент кафедри англійської мови та методики викладання

Відповідальний секретар:

Білим І.М. – старший лаборант кафедри прикладної лінгвістики

Матеріали подаються в авторській редакції

Література

1. Larsen-Freeman D. Techniques and principles in language teaching / D. Larsen-Freeman, M. Anderson. – Oxford University Press, 2011. – 318 p.
2. Richards J. Approaches and methods in language teaching / J. Richards, T. Rodgers. – Cambridge University Press, 2001. – 270 p.
3. Savić V. Total Physical Response (TPR) Activities in Teaching English to Young Learners / Vera Savić // Fizička kultura i moderno društvo. – 2014. – № 17. – P. 447–454.
4. Widodo H. Teaching Children Using a Total Physical Response (TPR) Method: Rethinking / Handoyo Puji Widodo // Bahasa dan Seni. – № 2. – 2005. – P. 235–248.

Кокнова Тетяна

ДЗ „Луганський національний університет імені Тараса Шевченка”

ІДЕОГРАФІЧНА АКТУАЛЬНІСТЬ ЛІНГВОМЕТОДИЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Модернізація професійної підготовки сучасних викладачів іноземних мов, а саме їх лінгвометодичної складової, передбачає вивчення і врахування історичного досвіду, становлення та розвитку системи навчання іноземних мов взагалі на території України. Розуміння сутності лінгвометодичної компетентності як базової структури професійної компетентності сучасного викладача іноземних мов є можливим за умови ретроспективного аналізу витоків його професійної діяльності, становлення його як ідеального професіонала у рамках діахронічного аналізу та за рахунок усвідомлення складових його професійної підготовки. Історико-педагогічні дослідження передбачають оцінку, переосмислення, встановлення цінностей, перенос відомих ідей, педагогічних технологій у нові умови. Окрім цього маючи таке уявлення про ідеального професійного взірця, ми згодні з точкою зору Т. Браже, який, говорячи про педагога взагалі, стверджував, що тільки після такого аналізу педагог може

сприймати себе як спеціаліста, яке стане умовою для удосконалення професійної діяльності як викладача [1, с.384]. Окрім цього відома думка Аристотеля про те, що зрозуміти суть речей можливо тільки знаючи їх походження та розвиток.

Досліджувати генезис лінгвометодичної компетентності викладача іноземних мов, вбачається через призму соціокультурних умов розвитку країни, еволюції його педагогічної діяльності, лінгвістичних та педагогічних поглядів, а також характеру методичних поглядів найкращих представників цієї галузі окреслених періодів (вчених-філологів, методистів, викладачів, вчителів) чиї думки та ідеї вплинули на розвиток та становлення викладання іноземних мов, як дисципліни.

Розвиток лінгвометодичної освіти в Україні висвітлено в дослідженнях багатьох науковців, педагогів, методистів та філологів. Історіографічний аналіз літератури, у якій висвітлюється проблеми, що стосуються історії професійної підготовки майбутніх викладачів іноземних мов та особливості їх лінгвометодичної компетентності, висвітлено у наукових напрацюваннях державних та іноземних науковців. В методологічному осмисленні проблеми навчання іноземних мов мали фундаментальні трактати з історії освіти й педагогічної думки, методології історико-педагогічного дослідження України (Л. Ваховський, С.Золотухіна, І. Прокопентко, В. Курило, М. Євтух), особливість підготовки майбутніх перекладачів іноземних мов висвітлено у працях (Л. Кравчук, Т.Литньова, О. Мисечко, І.Мозгова), аналіз історичного досвіду побудови теоретичних положень, щодо іншомовної шкільної освіти висвітлено в роботах І. Грузинської, Я. Коменський, В. Плахонтик, І. Рахманов, Л. Щерба). Особливо ґрунтовними, у рамках цієї роботи, є дисертаційні дослідження, що стосуються безпосередньо історії становлення організаційних засад, змісту, та форм підготовки вчителів іноземних мов на території. Основна кількість таких праць з'явилася в 60-80х роках (Н. Мурадян, С. Ніконова, О. Шапкін). Вкрай цікаві дисертаційні дослідження О. Миролубова „Історія вітчизняної методики навчання іноземним мовам” (2002 р.), М. Ветчиної „ Теорія та практика іншомовної освіти у вітчизняній педагогіці другої половини ХІХ – початку ХХ століття” (2009 р.). Окрім цього, є дослідження, що присвячено аналізу домашньої

дворянської освіти іноземними наставниками у другій половині XVIII – першій половині XIX століття (О. Солодянкіна); історико-педагогічний аналіз основ викладання іноземних мов у XIX – початку XX ст. (Л. Нікшикова).

Але більш значними вбачаються українські історико-педагогічні дослідження, що присвячені проблемі підготовки майбутніх викладачів іноземних мов. Серед таких розвідок можна виокремити дисертації Н. Борисової „Теоретичні й методичні засади навчання іноземних мов у школах України” (1917 – 1933 рр.) (2004 р.); А. Долапчі „Теорія і практика навчання іноземних мов як складової змісту гімназичної освіти другої половини XIX – початку XX століття” (2008 р.); С. Хмелівської „Розвиток іншомовної освіти у середніх навчальних закладах Київської учбової округи (друга половина XIX – початок XX ст.)” (2015 р.); Л. Гульпи „Тенденції розвитку іншомовної освіти у середніх навчальних закладах Угорської Республіки” (2007 р.); Л. Кравчук „Навчання іноземних мов загальноосвітній школі України (друга половина XX століття)” (2013 р.); Б. Лабінської „Тенденції розвитку методики навчання іноземних мов у Західній Україні (друга половина XIX – перша половина XX ст.)” (2013 р.); Т. Литнрової „Цільовий компонент навчання іноземних мов у контексті розвитку змісту вітчизняної загальної середньої освіти (30–ті роки XX – початок XXI століття)” (2009 р.); О. Мисечко „Формування системи професійної підготовки вчителя іноземної мови у педагогічних навчальних закладах України (1900–1964 рр.)” (2011 р.).

Слід зазначити, що аналіз дисертаційних досліджень, які регламентують підготовку майбутніх викладачів іноземних мов, дозволяє зробити висновок про те, що історія формування лінгвометодичної компетентності, як правило розроблялася у вузькому науково-методичному аспекті й тому її результати не можуть повною мірою бути використані в процесі моделювання системи формування лінгвометодичної компетентності майбутніх викладачів іноземних мов. А отже, проведений огляд наукових розвідок проблеми підготовки майбутніх викладачів іноземних мов на території України, уявлення про них як фахівців

взагалі та формування їх лінгвометодичної компетентності вбачається як перспективним напрямком для подальшого наукового пошуку.

Література

1. Браже, Т. Г. О литературе в школе. Книга для учителя / Т. Г. Браже. – СПб.: Издательский дом «МИРС», 2008. – 394 с.

Конотон Олена

Національний університет «Чернігівський колегіум» імені Т.Г.Шевченка

ЗАКОНОДАВЧО-НОРМАТИВНА БАЗА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЗМІШАНОГО НАВЧАННЯ У ВИКЛАДАННІ ІНОЗЕМНИХ МОВ У СИСТЕМІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Перехід до інформаційного суспільства, а також економічні, політичні і соціальні зміни, що відбуваються в Україні, викликають необхідність реформування системи вищої освіти. Насамперед це стосується задоволення освітніх потреб сучасного студентства, зокрема, забезпечення якісного і зручного доступу до їх освітньої і професійної підготовки. Найбільш перспективним і ефективним у цьому контексті є електронне навчання, а зокрема, змішане, яке здійснюється на основі сучасних інформаційних технологій.

Термін «змішане навчання» (ЗН) («blended learning») з'явився з розвитком електронного навчання (e-learning). Уперше він був сформульований американськими вченими С. Бонком та С. Гремом у 2006 р. у книзі «Довідник змішаного навчання: глобальні перспективи, місцеві проекти». Дослідники зазначили, що ЗН поєднує традиційне навчання (face-to-face instruction) з он-лайн навчанням (computer mediated instruction). Згодом, у наукових роботах з'явилися нові синонімічні поняття терміну «ЗН» – «гібридне» («hybrid»), «комбіноване» («combined»), «гнучке» («flexible») навчання та ін.

На сьогодні у науково-методичній літературі немає загальноприйнятого тлумачення терміну «ЗН». У широкому значенні термін «ЗН» визначають як уміння самостійно вчитися, здатність до саморозвитку та самовдосконалення особистості; у вузькому значенні - як освітню концепцію, в рамках якої студент